

SARA ADAMS

**SVI
PUTEVI
VODE U
RIM**

Prevela
Jelena Jovanović

Laguna

Naslov originala

Sarah Adams

WHEN IN ROME

Copyright © 2022 by Sarah Adams

Published in the United States by Dell, an imprint of
Random House, a division of Penguin Random House
LLC, New York.

Dell is a registered trademark and the D colophon is a
trademark of Penguin Random House LLC.

Translation copyright © 2026 za srpsko izdanje, LAGUNA

Mojoj baki Beti

*Volela bih da si mogla da pročitaš ovu knjigu
jer bi obožavala Mejbel.*

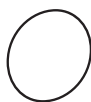
*Nedostaješ mi, i ti i tvoj osmeh i tvoj džemper
s Deda Mrazom.*

„Rođena sam sa ogromnom potrebom za ljubavlju
i još većom da je dajem.“

Odri Hepbern

Prvo poglavlje

Amelija

vo je dobro, zar ne? Ja sam dobro?

Duboko udahnem i malo jače stegnem volan.

– Da, Amelija, dobro si. Zapravo, fantastično si.

Baš kao Odri Hepbern, uzimaš svoj život u svoje ruke, aaaa... pričaš sama sa sobom... tako da možda nisi baš skroz dobro, ali s obzirom na okolnosti, poludobro – kažem, čkiljeći u mračni put pred sobom. – Da. Poludobro je dobro.

Osim što je mrkli mrak, a moj auto proizvodi zvuk kao da se novčići kotrljaju po bubnju veš-mašine. Nisam neki stručnjak za kola, ali čini mi se da to nije dobar zvuk za auto. Mojoj omiljenoj maloj tojoti koroli, autu koji imam još od srednje škole, autu u kom sam sedela kad sam sa osamnaest godina prvi put čula svoju pesmu na radiju, autu kojim sam se odvezla u *Fantom rekords* i potpisala svoj diskografski ugovor pre deset godina, očigledno je istekao rok trajanja. Ne sme da umre, u njega je još utkan miris mojih starih odbojkaških štitnika za kolena.

Ne, ne danas, Sotono.

Prelazim dlanom preko komandne table kao da se unutra možda krije neki džin koji samo čeka da iskoči i ispuni mi tri

želje. Umesto želja, dobijam gubitak mobilnog signala. Muzika koju strimujem se prekida, a na *Gugl* mapi više nema one male strelice koja me navodi da se izvučem sa ovog puta usred nedodijte gde sigurno vrebaju serijske ubice.

Jao, ovo deluje kao početak horor filma. Mislim da sam ja ona devojka u filmu kojoj ljudi dovikuju „idiote!“ i cerekaju se dok im kokice ispadaju iz usta. O bože, je li to bila greška? Plašim se da sam zdrav razum ostavila kod kuće u Nešvilu, u kući sa gvozdenom kapijom, obezbeđenoj poput Fort Noksa, ispred koje stoji moj fantastični telohranitelj Vil i sprečava ljude da se ušunjaju na moj posed.

Večeras su me moja menadžerka Suzan i njena asistentkinja Kler zatrpale informacijama o mom predstojećem krcatom rasporedu za naredne tri nedelje, pre nego što krenemo na devetomesečnu svetsku turneju. Problem je u tome što sam upravo danas završila sa iscrpljujućim tromesečnim priprema- ma za turneju. U poslednja tri meseca gotovo svaki dan sam provela u učenju koreografija za koncert i kretanja na sceni, utvrđivanju liste pesama, rigoroznom vežbanju i probama, sve vreme se smeškajući i pretvarajući se da se ne osećam trulo kao gomila komposta.

Sedela sam ćutke dok je Suzan govorila i govorila, beskrajno skrolujući dugim, savršeno manikiranim prstom po ajpedu punom beležaka o rasporedu. Beležaka zbog kojih bi trebalo da budem uzbuđena. Počasćena što ih uopšte imam! Ali negde usred svega toga ja sam se... ugasila. Njen glas je prešao u ono *va-va-va* iz *Snupija*, i čula sam samo sopstveno srce kako mi bije u ušima. Glasno i bolno. Potpuno sam otupela. A najviše me je uplašilo što Suzan to uopšte nije primećivala.

To me navodi da se zapitam jesam li možda previše dobra u skrivanju. Moji dani izgledaju ovako: Ovako se nasmešim ovoj osobi i klimnem glavom. *Da, hvala*. Onako se nasmešim onoj osobi i klimnem glavom. *Da, naravno da mogu to da uradim*. Suzan mi daje tekst koji je moj PR tim savršeno osmislio i ja ga

naučim napamet. *Moja omiljena boja je plava, baš kao Živanši haljina koju ću nositi na dodeli Gremija. Da, naravno, veliki deo svog uspeha dugujem svojoj brižnoj i posvećenoj mami. Ne prođe dan a da se ne osećam neverovatno blagosloveno što imam ovu karijeru i svoje čudesne fanove.*

Budi pristojna, budi pristojna, budi pristojna.

Vrele suze padnu mi na butinu i shvatim da plaćem. Mislim da ne bi trebalo da plaćem dok razmišljam o tim stvarima. Dvostruka sam dobitnica Gremija i imam ugovor vredan devedeset miliona dolara sa najvećom diskografskom kućom u poslu, tako da ne bi trebalo da plaćem. Nemam pravo da plaćem. A definitivno ne bi trebalo da sedim u svom starom autu usred noći i panično bežim od svega. Spisak ljudi koje ću razočarati odmotava mi se u glavi kao svitak i jezivo me peče savest. *Nikad* dosad nisam propustila intervju. Mrzim da razočaram ljude ili da se ponašam kao da je moje vreme vrednije od njihovog. Na početku karijere zaklela sam se da se nikad neću uobraziti. Važno mi je da budem što susretljivija – čak i ako me to boli.

Ali reči koje mi je Suzan večeras uputila na rastanku potpuno su me slomile.

– Rej – kazala je, pošto više voli da me zove mojim umetničkim imenom nego pravim Amelija – izgledaš umorno. Naspavaj se noćas da ne budeš podbula na fotografijama iza kulisa za sutrašnji intervju za *Vog*. Mada... umoran izgled je opet u trendu... – zamišljeno je pogledala u plafon i na trenutak sam gotovo očekivala da će joj sam Bog poslati odgovor u vezi s mojim podočnjacima. – Ma zaboravi da sam išta rekla! To će probuditi saosećanje kod tvojih fanova i podići buku.

Onda se okrenula i otišla, a njena asistentkinja Kler zastala je načas i preko ramena mi dobacila nesiguran pogled. Otvorila je usta kao da hoće nešto da kaže, a ja sam se očajnički ponadala da hoće. *Vidi me, molim te.*

– Laku noć – rekla je naposletku i otišla.

Dugo sam sedela u zaglušujućoj tišini pitajući se kako sam uopšte dospela dovede. I kako da se izvučem iz ove ljuštore koju sam slučajno stvorila? Taj osećaj praznine počeo je da me progoni pre nekoliko godina, i nadala sam se da je to zato što mi je dosadio život u Los Anđelesu i što mi treba promena. Spakovala sam stvari i preselila se u Nešvil u Tenesiju, gde sam i dalje mogla da budem blizu muzičke scene, ali ne baš u tolikom centru pažnje. Nije uspelo. Praznina me je pratila.

Neki ljudi se za takva pitanja obraćaju porodici, neki prijateljima, a neki kristalnoj kugli. Ali ja se obraćam jedinoj osobi koja me nikad ne izneveri: Odri Hepbern. Večeras sam zatvorila oči i prelazila prstom preko zbirke njenih filmova na DVD-ju (da, još imam DVD plejer), igrajući *eci-peci-pec* dok nisam završila na filmu *Praznik u Rimu*. To mi se učinilo sudbinski. U filmu Odri igra princezu En, koja se oseća baš kao što sam se ja osećala – usamljeno i školjeno – pa pobegne u noć da istraži Rim. (Dobro, pre odluta u noć jer je ošamućena od sedativa, ali to sad nije ni bitno.)

I odjednom, to je bilo to. Odgovor koji sam tražila. Morala sam da pobegnem iz one kuće, od Suzan, od svojih obaveza, od apsolutno svega, i da pobegnem u Rim. Samo, predaleko mi je da sad otputujem u Italiju kad za tri nedelje krećem na turneju, pa sam se zadovoljila najbližim Rimom koji su mi *Gugl* mape ponudile. *Rim, Kentaki*. Udaljen tačno dva sata od moje kuće, sa divnim malim pansionom u samom srcu mesta, bar tako kaže *Gugl*. Savršeno mesto da se sredim i prebrodim nervni slom.

Zato sam otišla u svoju garažu, prošla pored dva skupa automobila koja posedujem i skinula ceradu sa slatkog starog auta koji sam držala u čošku poslednjih deset godina. Upalila sam ga i krenula u potragu za Rimom.

A sad sam na nekom jezivom sporednom putu i izgleda da ona otupelost prolazi jer počinjem da shvatam koliko je ova ideja besmislena. Odri me gleda odozgo s neba i odmahuje

glavom sa oreolom. Bacim pogled na telefon. Tamo gde obično stoje crtice signala sad piše *nema signala*, i kunem se da mi te reči nekako trepću. Rugaju mi se. *Donela si lošu odluku. Sad ćeš biti sledeća udarna vest.*

Progutam knedlu i kažem sebi da ću biti sasvim dobro. Nikakav problem. Sve je u redu.

– Obriši suze, Amelija, i oteraj to tmurno raspoloženje u tri lepe! – kažem naglas sama sebi, jer s kim još devojka da razgovara kad je sama u kolima usred nervnog sloma?

Potrebno mi je samo da moj auto nastavi da ide još deset minuta, dok ne izađem sa ovog zastrašujućeg sporednog puta i stignem do malog gradskog pansiona. A onda ću rado dozvoliti svom autu da umre dostojanstveno, kako zaslužuje – samo tamo gde ima uličnih svetala, a nema nekog serijskog ubice koji samo čeka da moje telo baci u jarak.

Ali, oh, vidi ti ovo! Moj auto je sad počeo da krklja i trza se... bukvalno se *trza* kao da je dve hiljade i neka, a ja ugradila hidrauliku. Još mi samo fale ljubičasta svetla ispod auta i spremna sam za putovanje kroz vreme!

– *Ne, ne, ne* – preklinjem auto. – *Nemoj to sad da mi radiš!*

Ali on to ipak uradi.

Moj auto krajnje nedostojanstveno stane pokraj skroz mračnog puta. Panično pokušavam da ponovo upalim motor, ali nema šanse. Čuje se samo škljocanje. I dalje čvrsto stiskam volan i zurim u mrkli mrak dok mi polako dopire do uma: pokušala sam da se snađem sama, bez Suzanine pomoći, i odem u *jednu* malu avanturu, a moj pokušaj je propao već prve noći, posle svega dva sata. Ako to nije najbednija stvar koju ste ikad čuli, ne znam šta jeste. Naravno, mogu da pevam na sceni pred hiljadama ljudi, ali ne mogu da uradim sasvim prostu stvar i sama se odvezem u susednu državu.

Kako mi ne preostaje ništa drugo sem da sedim u autu i čekam da svane, pa da jasno vidim ide li neko ka meni sa krvavom motornom testerom ili ne, naslonim glavu na sedište i

zatvorim oči. Skroz sam poražena. Sutra ujutru naći ću način da pozovem Suzan. Reći ću joj da pošalje kola po mene i nateraću sebe da se trgnem iz ovog melanholičnog raspoloženja.

Kuc-kuc-kuc.

Vrisnem i poskočim na sedištu, udarivši temenom o plafon. Pogledam kroz prozor i jebote! Neko stoji pored mog auta! To je to. Ovo je trenutak kad ću biti ubijena i, nakon što istinita priča o mojoj smrti bude emitovana na holivudskim vestima, pamtice me samo po jezivoj smrti u kukuruznom polju.

– Sve u redu? Treba li ti pomoć? – dopire prigušen muški glas od spolja. Čovek uperi baterijsku lampu kroz prozor i na trenutak me zaslepi.

Podignem ruke da zaklonim oči od svetla, a ujedno i da zaklonim lice da me ne bi prepoznao.

– Ne, hvala! – viknem kroz zatvoren prozor, dok mi srce luđački tuče u grudima. – Dobro sam! Ne-ne treba mi nikakva pomoć! – pogotovo ne od nekog nepoznatog muškarca usred noći.

– Sigurno? – kaže sklanjajući lampu, konačno shvativši da mi ju je uperio u oči. Ima lep glas, to moram priznati. Nekako dubok i nežan u isto vreme.

– Sigurna sam! – kažem veselim tonom, jer možda se sve oko mene raspada, ali barem još mogu da zvučim prijatno. – Sve držim pod kontrolom! – Podignem palac za svaki slučaj.

– Izgleda da ti se auto pokvario.

To ne smem da priznam! Time bih mu praktično rekla da sam laka meta. *A i telefon mi je bez signala! Hoćeš da izađem da možeš da me otmeš ili ti je zabavnije da sam razbiješ prozor? Izaberi svoju avanturu!*

– Ne. Samo... pravim malu pauzu.

Napeto se smešim, gledajući pravo da mi ne vidi dobro lice i shvati da pevačica vredna milione sedi u ovoj raspaljoj koroli.

– Motor ti se dimi.

On usmeri lampu na gust oblak dima koji kulja ispod haube. To nikako ne može biti dobro.

– Oh... da – kažem što je moguće nehajnije. – Dešava se to ponekad.

– Motor ti se često dimi?

– Aha.

– Ne čujem te.

– Aha – kažem glasnije i vedrije nego pre.

– Jasno. – Očigledno ne naseda na moju priču. – Slušaj, mislim da treba da izađeš. Nije bezbedno ostati u vozilu koje se dimi.

Ha! To bi baš voleo, zar ne? E pa nema šanse da izađem iz ovog auta. Čak i ako ima lep glas.

– Ne, hvala.

– Neću te ubiti, ako to misliš.

Ciknem i pogledam u njegovu tamnu siluetu.

– Zašto to kažeš? Sad sam tek sigurna da hoćeš.

– Tako sam i mislio – kaže razdraženo. – Šta treba da uradim da ti dokažem da nisam ubica?

Naberem čelo zamislivši se nad time.

– Ništa. Nema načina da to dokažeš.

Progundā nešto, pa ode do prednjeg dela mog auta, stajući ispred svetala. Sad ga vidim i vau! Tip izgleda kao neki Ken gorštak. Nosi farmerke i običnu belu majicu. Kosa boje peska mu je kraća sa strane, ali gore ima malo dužine. Kratka, neuredna brada prekriva mu snažnu vilicu, a moram reći da se odlično slaže sa širokim ramenima, vitkim telom i snažnim mišicama, koje primamljivo poskoče kad pokuca po haubi mog auta. Ostavlja utisak snage, pa poželim da mi klima-uređaj radi.

– Možeš li da otvoriš haubu da proverim da li nešto gori?

Aha, važi. Žao mi je, ali ne. Seksi ili ne, nema šanse da otvorim haubu. Šta ako on... pa, iskreno, o automobilima ne znam apsolutno ništa i nemam pojma šta bi mogao da uradi da ovu situaciju učini još gorom, ali sigurna sam da bi nešto mogao.

– Hvala, ali ne treba mi tvoja pomoć! Sačekaću jutro i pozvati šlep-službu! – viknem dovoljno glasno da me čuje.

On prekrsti ruke.

– Kako ćeš pozvati šlep-službu? Ovde nema mobilnog signala. Dođavola. Tu me je uhvatio.

– Ne brini. Snaći ću se. Možeš sad da se vratiš tamo odakle si došao. – Verovatno u neki obližnji žbun gde će čekati da me zaskoči čim izađem iz vozila. I da, shvatam da sam preterano paranoična, ali kad si navikao na uhoditelje koji pokušavaju da ti se popnu preko ograde, predstavljaju se kao vodoinstalateri da bi prošli pored telohranitelja i/ili ti šalju pramenove svoje kose uz molbu da ih noću staviš pod jastuk, postaneš paranoičan prema nepoznatim ljudima. Zato NIKAKO nisam smela da napustim kuću sama. Moram da prihvatim činjenicu da to više nisam samo *ja* i da to nikad više neću biti.

Ken gorštak ne odlazi. Vraća se do mog prozora i ponovo se naginje, jednom rukom čvrsto oslonjen iznad mojih vrata, pokazujući mi koliki mu je zapravo raspon ruku.

– Motor koji se dimi nije dobra stvar. Moraš da izađeš. Obećavam da ti neću nauditi, ali nastradaćeš ako se ovaj auto zapali. Kunem se da sam osoba od poverenja.

– To sve ubice kažu... pre nego što nekoga ubiju.

– Srela si mnogo ubica u životu?

Poen za Kena gorštaka.

Nasmešim se i pokušam da zvučim što ljubaznije.

– Izvini, ali... možeš li samo da odeš? Zaista ne želim da budem nepristojna, ali... izazivaš mi nervozu.

– Ako odem, hoćeš li da izađeš iz kola?

Kratko se nasmejem.

– Sad definitivno neću! Odakle si se uopšte pojavio?

Čovek pokaže glavom ka drugoj strani mog auta i nimalo impresionirano kaže:

– Nalaziš se u mom dvorištu.

Oh.

Okrenem se i naravno, parkirana sam u nečijem dvorištu. *Njegovom* dvorištu, očigledno. Ne mogu a da se ne nasmešim

kad vidim tu slatku kuću. Mala. Bela. Crni kapci na prozorima. Dve lampe pored ulaznih vrata i viseća ljuljaška na tremu. Oko nje prostrano zemljište. Deluje baš domaće.

– Mislim da već znam odgovor – kaže on – ali želiš li da uđeš i pozoveš nekoga? Imam fiksni telefon.

Toliko glasno prasnem u smeh na njegov predlog da se on trgne. O bože, to je bilo nepristojno. Nakašljem se.

– Izvini. Ne. Hvala... ali ne – kažem ovog puta ozbiljnije.

– U redu. Kako hoćeš. Ako ti nešto zatreba i zaključiš da ipak nisam ubica, biću unutra. – Pokazuje prema kući i ponovo se uspravi do svoje pune visine.

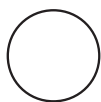
Gledam kako prelazi dugo dvorište i kako mu senka nestaje u kući.

Kad zatvori ulazna vrata, odahnem i utonem u sedište, pokušavajući da ne razmišljam o dimu koji i dalje kulja iz motora, ili o tome koliko je prokleta vruće u kolima, ili da sam gladna, ili da mi se strašno ide u ve-ce, ili o tome koliko će Suzan biti razočarana kad shvati da se ujutru neću pojaviti na onom intervjuu.

Nisam dobro. Ništa, ama baš *ništa*, nije dobro.

Drugo poglavlje

Noa

na je i dalje tamo napolju.

Prošlo je dvadeset minuta, a nije čak ni odškrinula vrata. I da, gledam je kroz prozor kao neki jezivi uhoda, ponašajući se baš kao psihopata za kakvog me smatra. Nisam, da se razumemo – mada nisam siguran da se moje mišljenje uvažava u ovoj situaciji. Ipak, brinem se da će večeras tamo napolju umreti. Napolju je trideset stepeni, a ona ne pušta ni trunku vazduha u auto. Ta žena će se tamo ugušiti.

Ma šta me briga. Nije moj problem.

Zatvorim roletne i odem od prozora.

A onda se brzo vratim i ponovo ih otvorim.

Dođavola, ženo, izlazi iz auta!

Pogledam na sat. 23.30. Pomolim se bogu da se Mejbel ne naljuti previše kad je pozovem i probudim. Okrenem njen broj i čekam da zvoni šest puta pre nego što se javi glasom promuklim od četrdeset godina pušenja, koje je nedavno ostavila.

– Ko je?

– Mejbel, ovde Noa.

Tiho jekne. – Šta hoćeš, sine? Već sam zadremala u fotelji, a znaš da imam nesanicu, pa bolje da je u pitanju nešto važno.

Nasmešim se.

– Veruj mi, Mejbel, ne bih ti remetio san da nije hitno.

Ona se pravi gruba, ali ima meko srce kad sam ja u pitanju. Mejbel i moja baka bile su najbolje prijateljice – zapravo više sestre. A pošto je moja baka odgajila mene i moje sestre, Mejbel nas je uvek tretirala kao porodicu. A i mi se baš tako ponašamo. Izgledamo drugačije – Mejbel je crna, ja sam beo – ali oboje imamo odbojnost prema ljudima koji zabadaju nos u naša posla. (Iako ona uvek rado zabada nos u moja.)

– Hitno? Noa, nemoj da me zavlaciš. Gori li ti kuća, sine? – Zove me „sine“ otkako sam bio u pelenama, a i sad kad imam trideset dve godine. Ne smeta mi. Zapravo mi je milo.

– Ne, gospodo. Moraš da razgovaraš s jednom ženom umešto mene.

Ona se zakašlje od neverice.

– Ženom? Dušo, lepo je čuti da opet tražiš nekoga, ali to što si usamljen usred noći ne znači da ja imam spisak dama na brzom biranju spremnih da...

– Ne – odsečno kažem pre nego što nastavi sa rečima koje nikad u životu ne želim da čujem iz njenih usta. – Ta žena je u mom dvorištu.

Čujem škripu stolice i zamišljam kako Mejbel naglo podiže naslon svoje naslonjače i ispravno seda.

– Noa, reci mi odmah, jesi li pijan? U redu je ako jesi, ja nisam od onih što osuđuju, znaš to. Neke od svojih najboljih molitvi dobrom Gospodu izgovorila sam posle noći provedenih sa džekom denijelsom, ali treba da zoveš Džejsma ili neku od svojih sestara kad si pijan, a ne...

Nastaviće unedogled ako je ne zaustavim.

– Mejbel, jednoj ženi se pokvario auto u mom dvorištu i motor se dimi, ali ona se plaši da izađe jer misli da ću joj nauditi. Moraš da joj potvrdiš da sam normalan čovek kako bi izašla iz kola.

Mogao bih da pozovem neku od svojih sestara, ali bi one sigurno dobacile nešto dvosmisleno o tome koliko je vremena prošlo otkako sam poslednji put spavao s nekim, a onda bi pitale tu ženu kakav joj je status. Njih definitivno neću da zovem. I definitivno me ne zanima kakav je status te žene.

– Pa, dušo, zašto mi to odmah nisi rekao! Idi tamo i daj da razgovaram sa jednom devojkom! – Čujem uzbuđenje u Mejbelinom glasu koje mi se nimalo ne dopada niti želim da ga podstičem. Ceo ovaj grad mi u poslednje vreme stalno dosađuje da ponovo pokušam sa zabavljanjem, ali mene to ne zanima. Voleo bih da me puste da živim u miru, ali to nije njihov stil. A sad kad bolje razmislim, nisam baš siguran da Mejbel neće reći nešto slično onome što bi rekle moje sestre.

Ponovo provirim kroz roletne i vidim ženu kako se rashlađuje silovito mašući rukom. Kunem se, ako budem morao da zovem hitnu pomoć i provedem celu noć u bolnici, ne spavajući zbog te nepoznate žene zato što je tamo dobila toplotni udar, nikad više neću otvoriti svoja ulazna vrata. Nek mi još samo jedna žena uništi život i zatarabiću sve prozore i pretvoriti se u pustinjaka koji psuje božićne koledare.

– Nemoj da ti svašta pada na pamet, Mejbel. Ovo nije romantična situacija. Samo ne želim da umre tamo napolju od vrućine.

– Aha. Je l' lepa?

Uštinem se za nos i zatvorim oči jer osećam kako me hvata nervoza, penje mi se uz kičmu.

– Napolju je mrkli mrak. Kako da znam?

– Ma, molim te. Postavila sam ti pitanje. Očekujem odgovor. Zastenjem.

– Da. – Đavolski je lepa. Video sam je samo nakratko pod svetlom baterijske lampe, ali i to je bilo dovoljno da se zagledam. Tamna kosa skupljena u punđu navrh glave, lep osmeh, guste trepavice i prodorne plave oči. Čudno je to što imam osećaj kao da je već znam mada nikad pre nisam video njen auto u gradu. Mora da je jedan od onih čudnih trenutaka deža vija.

– Pa dobro onda – kaže ona zadovoljno uzdahnuvši. – Izvedi me da upoznam tu našu lepoticu.

– Mejbel... – upozoravam je dok otvaram ulazna vrata i izlazim napolje. Letnja vrućina odmah stane da me guši, i pitam se kako je ta žena uopšte preživela ovoliko dugo u svom autu sa zatvorenim prozorima i bez klime.

– Ma ćuti! Ne dešava se svaki dan da ti žena ovako padne u krilo, zato ućuti i daj joj telefon.

To dobijem kad skoro ceo život živim u Rimu u Kentakiju. Komšije me i dalje tretiraju kao klinca koji je trčao kroz grad u Supermen gaćama.

Ostavivši ulazna vrata odškrinuta da se kabl telefona ne prignječi, pođem preko dvorišta prema malom belom autu. Previše je mračno da bih video njene crte a da ponovo ne upe- rim baterijsku lampu u nju, ali vidim kako se okreće ka meni. A onda iznenada obara sedište. Pokušava da me ubedi da nije unutra. Odbijam da se nasmejem na tu besmislicu.

Kad pokucam na prozor, ona vrisne. *Strašljiva je.*

– Hej... – *Ti? Ženo? Gospođo koja trenutno uništava travu u mom dvorištu?* – Uh... evo. Na telefonu je moja prijateljica. Ona će ti potvrditi da možeš slobodno da izadeš iz auta.

Žena povuče ručicu na sedištu i ono se naglo podigne. Ona cikne, a ja se ugrizem za obraz. Njene krupne oči gledaju me kroz staklo i premda nema dovoljno svetla da dokučim odakle je znam, sad sam uveren da je znam.

Namršti se.

– Kako to da sad imaš mobilni signal?

– Nemam. – Podignem telefon da ga vidi.

Pogled joj klizne na njega i ona prasne u smeh.

– Šta je to?!

Gleda ga i smeje se kao da držim neku retku životinjsku vrstu.

– To se uglavnom zove telefon.

– Da, ali... – zastane, pa se opet razdragano nasmeje i taj zvuk me obavi- je kao svež povetarac. – Jesi li ga ukrao iz muzeja

pedesetih? Sad ona lutka u plavoj kariranoj haljini i sa trakom u kosi neće dobiti poziv od muža da će kasniti na večeru! Bože, taj kabl mora da ima pedeset metara!

Sužavam oči.

– Hoćeš li da spustiš prozor ili ne, Pametnice?

Obrve joj polete nagore.

– Jesi li ti to mene nazvao *Pametnicom*?

– Jesam. – I neću se izvinjavati zbog toga. Ne pokušavam da se sprijateljim s njom niti da joj bude prijatno – osim toga, uvredila je moj telefon. Volim svoj telefon. Dobar je to telefon.

Usne joj se začudo razvuku u širok, prelep osmeh i ona se nasmeje. Stomak mi se uskomeša, a srce besno zalupa. Kažem i jednom i drugom da umuknu i da se smire. Neću da me pokoleba još jedna žena koja samo prolazi kroz moj grad. Pomoći ću joj večeras jer (1) tako treba; (2) da ne umre u mom dvorištu; i (3) da mogu da je pošaljem dalje svojim putem.

– Dobro onda. – Spusti prozor tek malčice, toliko da mogu da ubacim telefon. Prsti nam se dodirnu dok ga predajem i celo telo mi reaguje na to, očigledno ne slušajući upozorenje koje sam mu uputio pre minut. Žena munjevito uvuče telefon u auto i ponovo podigne prozor pre nego što stignem da provučem vile i probodem je.

Sumnjičavo gleda slušalicu pre nego što je prinese uvu.

– Halo?

Odmah shvatim da je Mejbel preuzela stvar jer žena raširi oči i sluša je potpuno opčinjeno. Pet minuta kasnije, kapljice znoja klize mi niz vrat dok skrštenih ruku stojim naslonjen na haubu njenog auta, čekajući da Pametnica prestane da se smeje do suza sa Mejbel.

– Nije! – kaže ona gotovo urlajući od smeha i tad shvatim da je vreme da uzmem telefon nazad. Pridem njenim vratima i pokušam na prozor. – Vreme je isteklo. Hoćeš li da izađeš ili ne?

Podigne prst prema meni da sačekam i završi razgovor sa Mejbel.

– Aha... aha... da. Dobro. Bilo mi je baš drago što sam razgovarala s vama!

Moram da se odmaknem kad – gle čuda! – žena otvori vrata i izađe iz auta, vraćajući mi telefon. U punoj visini dopire mi do brade, ali njena razbarušena smeđa punđa ide skoro do vrha moje glave. Ne želim to da priznam, ali slatka je – otmena. Nosi majicu sa teget-belim prugama, uvučenu u beli šortsic. Onaj visokog struka što lepo prati liniju bokova. Mesto joj je na jedrilici na crnobeloj fotografiji – odavde sigurno nije, to je očigledno. Nestaće odavde dok trepneš, pa nema smisla da sebi dopuštam da se divim njenom izgledu.

Podigne lice prema meni, ali joj pogled nervozno leti između mene i moje kuće.

– Tvoja prijateljica, gospođa Mejbel, dala ti je sjajnu preporuku, *Noa Vokeru*. – Naglašeno izgovori moje ime, likujući što ona zna moje ime, a ja ne znam njeno.

– Sjajno, baš mi je laknulo. – Ton mi je suv kao pustinja. Prekrstim ruke. – A ti si?

Opuštenost koja je počela da se pojavljuje na njenom licu nestaje i ona korakne unazad, spremna da se vrati pravo u onu smrtonosnu zamku.

– Zašto moraš da znaš moje ime?

– Uglavnom da bih znao kome da pošaljem račun za seme trave. – Nije mi bila namera da to zvuči prijateljski ili šaljivo, ali ona izgleda to tako shvati.

Nasmeši se i ponovo se opusti. Nisam baš siguran da želim da se oseća opušteno. Zapravo, imam snažan poriv da joj kažem da se nipošto ne opušta.

– Znaš šta – kaže ona sa blistavim, drugarskim osmehom koji joj ne uzvraćam. – Ostaviću ti ujutru malo novca na pultu.

U tišini koja usledi posle te izjave izvijem obrvu i ona napokon shvati šta je rekla.

– Oh! *Ne*. Nisam mislila... ne mislim da si... nisi prostitutka. – Trgne se. – Ne kažem da ne možeš biti prostitutka ako...

Podignem ruku.

– Tu ću te zaustaviti.

– Hvala bogu – promrmlja ona, spuštajući pogled dok prstima trlja slepoočnice.

Ko je dodavola ova žena? Zašto se vozi kroz moj zabačeni gradić usred noći? Trza se na sve. Nervozno brblja i odaje utisak žene u bekstvu.

– Možeš da prespavaš večeras u mojoj gostinskoj sobi, ako hoćeš. Ima brava na vratima spavaće sobe, pa ćeš se osećati sigurno dok spavaš... osim ako postoji neko koga možeš večeras da pozoveš da dođe po tebe?

– Ne – kaže brzo. Ne mogu da pročitam izraz na njenom licu. Istovremeno je zatvoren i prkosan, i dodavola, voleo bih da ovde ima više svetla. Moj mozak pokušava da dokuči nešto u vezi s njom, ali nikako ne uspeva.

– Ja... – okleva kao da traži prave reči. – Zapravo sam bila krenula da odsednem u jednom pansionu ovde u blizini, da se malo odmorim od posla. Tako da... koliko god čudno zvučalo, mislim da ću ipak prihvatiti tvoju ponudu za gostinsku sobu večeras, a sutra mogu da pozovem šlep-službu da odveze moj auto negde na popravku?

Zašto to izgovara kao pitanje? Kao da čeka da joj potvrdim da je to dobra ideja.

– Može – kažem slegnuvši ramenima, dovoljno da pokažem da me baš briga kakvi su joj planovi, sve dok ne moram još nešto da uradim za nju.

Klimne glavom.

– Dobro onda. Da... hajde da... vidim tvoju kuću, Noa Vokeru.

Nekoliko minuta kasnije, nakon što sam joj pomogao da izvuče torbu iz gepeka i odneo je do ulaznih vrata, uđem u kuću i pridržim joj vrata da uđe. Dok prolazi pored mene, zapahne me njen blag, sladak miris. Toliko je suprotan mirisu moje kuće, koja miriše na mene, da mi na trenutak zbuni mozak. Kao da

uzme veliku gumicu i izbriše moje uobičajene misli *srećan sam što sam sâm* i umesto njih nacрта iritantna mala srca.

Zastane leđima okrenuta ka meni, razgledajući moju dnevnu sobu. Nije bogzna šta, ali znam da nije ni loša. Sestre su mi pomogle da je opremim kad sam renovirao kuću, govoreći da mi treba dekor u stilu „tradicionalne seoske kuće“, šta god to značilo. Znam samo da sad imam neku rustičnu gomilu drvenarije koja me je skupo koštala i veliku belu udobnu sofu, koju retko koristim jer više volim kožnu fotelju u svojoj sobi. Ipak deluje toplo. Drago mi je što su me nagovorile na to i nisu mi dozvolile da nastavim da živim kao jadni samac kad sam se vratio ovde.

Pogled mi klizne sa sofe na tanke pramenove tamne kose koji joj se lepe za znojav vrat. Ona se naglo okrene kao da je osetila moj pogled na sebi. Njene se oči sretnu s mojima i kao da me neko udari u stomak. Sad mi je jasno zašto nije htela da mi kaže svoje ime. Zašto nije želela da izađe iz auta. Zašto izgleda kao da je sve vreme na iglama. Tačno znam ko je Pametnica, i sve molitve koje Mejbel trenutno šalje ka nebu uzalud su jer ja apsolutno *neću* dozvoliti sebi da razvijem bilo kakva osećanja prema ovoj ženi.

– Ti si Rej Rouz.

Treće poglavlje

Amelija

– Ne, nisam! – brzo kažem – panično – oči mi unezvireno lete na sve strane, pa ličim na vevericu koja pokušava da sakrije dragocenu tajnu o svom žiru. Najradije bih tu tajnu strpala u obraze i pobegla.

On i ne trepne.

– Jesi.

– Ne. – Ozbiljno odmahnem glavom. – Ja čak ni... ko je uopšte ta pevačica?

Ne gledam ga baš pravo u oči. Nisam kukavica – samo nisam naročito hrabra.

– Nisam rekao da je pevačica.

Naboram nos. Izgleda da me je Ken gorštak saterao u ćošak.

– Dobro. U pravu si. To sam ja – kažem, podigavši ruke i puštajući ih da padnu. Uzdržavam se da ne dodam rezignirano i dramatično: *I šta sad hoćeš?* Ali to ne mogu da kažem jer Rej Rouz nikad nije nepristojna prema fanovima.

Bila sam oduševljena što me nije prepoznao kad me je napolju pogledao u lice. Bila je to prava sreća, pa sam pomislila da možda ova avantura ipak nije tako loša ideja. A sad sam opet potonula. Nemojte pogrešno da me shvatite – volim

fanove i volim da ih upoznajem. Samo više volim da se naši susreti dešavaju kad je oko mene tim obezbeđenja, a ne kad sam sama usred noći sa ovim čovekom koji ima sigurno preko metar devedeset.

I sad dolazi onaj deo kad fanovi ili glume da znaju vrlo malo o meni, ali ih uhvatim kako me krišom posmatraju na svakom koraku, ili počnu da vrište i plaču i traže da im potpisujem razne stvari. Ponekad me mole da pozovem njihovu mamu ili najbolju drugaricu. Da se slikamo. Bilo šta što će im poslužiti kao dokaz da su me stvarno upoznali. Možda bih mogla da mu odmah ponudim nešto: jedna VIP karta u zamenu za to da me večeras ne ubije? Meni se to čini kao sasvim dobar dil.

Ponovo ulazim u ulogu Rej Rouz. Ona je blaža, nežnija – otmenija od mene. Rej Rouz je svačija najbolja prijateljica. Ona je pitoma i lako ju je voleti.

– Pa, sad kad je tajna otkrivena, volela bih da ti ponudim VIP kartu za bekstejdž na jednom od narednih koncerata u zamenu za to što ćeš mi dozvoliti da ostanem ovde, kao i finansijsku nadoknadu, naravno.

Pogledam Noine oči. Svetlozelene su. Upadljive su, oštre i neverovano prodorne. Gotovo su iste boje kao pruge na peppermint bomboni. Kad se te oči spoje sa snažnom vilicom i natuštenim obrvama – efekat je... uznemirujući. Ali čudno, ne na zastrašujući način.

Slegne ramenima i dalje držeći ruke skrštene.

– Zašto bih želeo VIP kartu?

Nisam očekivala to pitanje. Zbunim se, ne znam šta da kažem, pa promucam: – Ovaj... zato što... si fan?

– Nisam rekao ni da sam fan.

Dobro. *Vau*. U redu.

Tišina padne između nas kao bomba. On očigledno ne oseća potrebu da kaže još nešto, a ja nisam sigurna šta da kažem, pa samo stojimo i gledamo se. Po svim pravilima trebalo bi da se sad osećam povređeno. Čak i uvređeno. Ali začudo nisam.

Zapravo, u stomaku mi se javi neko čudno osećanje. Tera me da se nasmejem.

Dugo se tako gledamo, grudni koševi nam se podižu i spuštaju u gotovo savršeno ujednačenom ritmu. Znam zašto ja oprezno posmatram njega, ali ne mogu da shvatim zašto je on tako zabrinut. Kao da ću svakog časa zgrabiti njegove jastučice i lampe i pobeći s njima u noć. Kradljivica jastuka u bekstvu.

Dobro, dakle ne želi da dođe na moj koncert, ali valjda zna da mogu sebi da priuštim jastučice?

Što duže stojim ovde i posmatram kako mu vilica radi, sve sam sigurnija da on ne samo da nije fan već je sušta suprotnost od fana. Obično ljudima u očima vidim sjaj obožavanja, ali u njegovim vidim samo iziritiranost. Vidi mu samo onu duboku boru između obrva. Mrgodan je, nabusit, iznerviran.

Ne mislim da će me povrediti, ali očigledno nema visoko mišljenje o meni. Možda zato što sam se parkirala na njegovoj travi. Možda zbog nečeg drugog. Kako god, za mene je to potpuno novo iskustvo, i pošto je kasno, a ja sam pomalo histerična, rešim da ga malo čačkam.

Zauzmem njegov stav.

– Aha, shvatam. Karta nije dovoljna? – Nasmešim mu se kao da sam prozrela njegovu tajnu. – Hoćeš da ubacim i potpisani poster, zar ne?

Zaigram obrvama. Ni najmanje ne verujem u to da želi poster.

On zatrepće.

– Dve VIP karte i potpisani poster? Vau. Ti baš tvrdo pregovaraš, ali pristajem za svog najvećeg fana.

Lice mu se ni najmanje ne promeni, ali njegove prodorne oči zaiskre. Mislim da bi da se nasmeje, ali to sebi ne dopušta. Ponekad ljudi odluče da me ne vole iz svakojakih razloga. Nekad je to prosto zato što sam poznata, a uspešni ljudi im izazivaju nelagodu. Nekad zato što sam glasala drugačije od njih. A nekad zato što sam se namrštila ispred njihove omiljene

prodavnice jogurta i sad žele da me prosto ukinu jer misle da sam protiv jogurta. Ne mogu a da se ne zapitam jesam li upravo naletela na jednog takvog. Obično je moj tim obezbeđenja tu da me štiti, ali sad između mene i Noe nema nikoga, i ne mogu reći da mi to smeta. Uzbuđenje mi prostruji venama.

Noa blago odmahne glavom i sagne se da podigne moju torbu. Završio je s ovim razgovorom.

– Pođi za mnom – kaže.

Tri reči. Naredba. Niko mi više ne naređuje – o, i dalje mi govore šta da radim, ali to formulišu tako da zvuči kao da je to moja ideja. *Rej, mora da si iscrpljena. Gostinska soba je dole niz hodnik, možda bi ti prijalo da legneš i malo se odmoriš?*

Noa Voker je previše samouveren za manipulaciju. *Pođi za mnom.*

Uzme moju torbu i krene hodnikom što vodi iz predsoblja, nestajući u jednoj spavaćoj sobi. Volela bih malo da se prošetam po kući, ali veći deo je u mraku, i malo mi je čudno da upadnem u tuđu kuću, pa da palim svetla, otvaram ormariće i preturam po njima. Zato samo krenem hodnikom za Noom, baš kako je rekao. *Pođi za mnom.*

Zaustavim se kad stignem do dve sobe koje su jedna naspram druge. Jedna vrata su zatvorena, druga nisu. U otvorenoj sobi zateknem svoju torbu na podu, i Nou kako stavlja čist beli čaršav na bračni krevet.

Posmatram ga kratko na vratima, a sve mi je nekako snoliko. Danas sam pobegla iz svog života slavne osobe, a sad stojim u kući nekog nepoznatog muškarca i gledam ga kako mi namešta krevet iako sam mu antipatična. Njegovi postupci su protivrečni, oprečni koliko i onaj mekani čaršav naspram njegove oštre vilice. Suzan bi mi u ovom trenutku bez sumnje rekla da odmah izađem iz ove kuće i odem na neko bezbednije mesto.

– Noa – kažem, naslanjajući se na dovratnik. – Šta misliš o jogurtu?

On zastane i osvrne se preko ramena.

– O jogurtu?

– Aha. Da li ga voliš?

Nastavi da namešta krevet.

– Zašto? Hoćeš li da dodaš i kanticu jogurta uz karte, poster i novac ako kažem da?

Aha! Ima humora pod tom ozlojeđenošću. Znala sam.

– Možda. – Nasmešim se iako me ne gleda.

– Pa nemoj. Ne želim jogurt niti išta od toga.

U mislima debelim flomasterom precrtam stavku: *Besan zbog slike ispred prodavnice jogurta.*

Noa raširi preko kreveta veliki pačvork prekrivač. Vidi se da je prenošen s kolena na koleno i da je baš voljen. Srce mi se stegne i potiskuje osećanja koja mi prizor tog prekrivača izaziva. Pitam se da li je moja mama uopšte pročitala poruku koju sam joj ranije poslala.

– Mogu li da pomognem? – pitam, smelo kročeći u kavez sa medvedom.

On se ponovo osvrne preko ramena i kad mu pogled padne na mene, još više se namršti. Okrene se nazad prema krevetu i počne da uvlači čaršav pod dušek. Ne kažem mu da ću ga izvući čim legnem.

– Ne.

Pružila sam ruku da zategnem prekrivač, ali kad mi tako odsečno odgovori, podignem ruke i odmaknem se. – U redu.

Noine oči kliznu na moje podignute ruke i vidim kako mu lice na tren smekša.

– Hvala, ne treba.

I onda opet utonemo u tišinu.

Tokom poslednjih deset godina odradila sam na stotine pres-konferencija, upoznala hiljade i hiljade fanova na susretima. Baš prošlog meseca gostovala sam uživo u emisiji Džimija Falona, gde sam bez trunke oklevanja otpevala jednu pesmu pred studijskom publikom. A ipak, stojeći ispred Noe Vokera,